

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2013. gada 19. decembrī*

Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa — Regula (EK) Nr. 810/2009 — 21. panta 1. punkts, 32. panta 1. punkts un 35. panta 6. punkts — Vienotu vīzu izsniegšanas procedūras un nosacījumi — Pienākums izsniegt vīzu — Nelegālās imigrācijas riska izvērtējums — Pieteikuma iesniedzēja nodoms atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām — Pamatotas šaubas — Kompetento iestāžu novērtējuma brīvība

Lieta C-84/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Berlin* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 10. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 17. februārī, tiesvedībā

Rahmanian Koushkaki

pret

Bundesrepublik Deutschland.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], E. Juhāss [*E. Juhász*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerālvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Alekseev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 29. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *R. Koushkaki* vārdā — *T. Kaschubs-Saeedi*, *Rechtsanwältin*,

— Vācijas valdības vārdā — *T. Henze* un *J. Möller*, pārstāvji,

— Beļģijas valdības vārdā — *T. Materne* un *C. Pochet*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

- Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,
 - Dānijas valdības vārdā – *C. Vang* un *M. Wolff*, pārstāvji,
 - Igaunijas valdības vārdā – *M. Linntam*, pārstāve,
 - Grieķijas valdības vārdā – *T. Papadopoulou*, pārstāve,
 - Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman* un *C. Wissels*, pārstāves,
 - Polijas valdības vārdā – *K. Pawłowska* un *M. Arciszewski*, pārstāvji,
 - Šveices valdības vārdā – *D. Klingele*, pārstāvis,
 - Eiropas Komisijas vārdā – *W. Bogensberger* un *G. Wils*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2013. gada 11. aprīļa tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Regulas (EK) Nr. 810/2009, ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu (Vīzu kodekss) (OV L 243, 1. lpp.), 21. panta 1. punktu un 32. panta 1. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp Irānas pilsoni *R. Koushkaki* un Vācijas Federatīvo Republiku par tās kompetento iestāžu lēmumu, ar kuru viņam ir ticis atteikts izsniegt vīzu Vācijas apmeklējumam.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Šengenas Robežu kodekss

- 3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Regulā (EK) Nr. 562/2006, ar kuru ievieš Kopienas Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss) (OV L 105, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 25. marta Regulu (ES) Nr. 265/2010 (OV L 85, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Šengenas Robežu kodekss”), ir ietverts 5. pants ar nosaukumu “Trešo valstu valstspiederīgo iecelšanas nosacījumi”, kura 1. punktā ir paredzēts:

“Attiecībā uz uzturēšanos, kas nav ilgāka par trim mēnešiem sešu mēnešu laikā, uz trešo valstu valstspiederīgajiem attiecas šādi iecelšanas noteikumi:

- a) viņiem ir derīgs ceļošanas dokuments vai dokumenti, kas dod tiesības šķērsot robežu;
- b) viņiem ir derīga vīza, ja tā vajadzīga saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 539/2001 (2001. gada 15. marts), ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru pilsoņiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru pilsoņiem šī prasība neattiecas [OV L 81, 1. lpp.] [..];

- c) viņi pamato iecerētās uzturēšanās mērķi un apstākļus, viņiem ir pietiekami iztikas līdzekļi gan iecerētās uzturēšanas laikam, gan lai atgrieztos izcelsmes valstī vai tranzītā dotos uz trešo valsti, kurā viņus noteikti uzņems; vai arī viņiem ir iespēja likumīgi iegūt iztikas līdzekļus;
- d) viņi nav personas, par ko SIS [Šengenas informācijas sistēmā] izdots brīdinājums, lai atteiktu ieceļošanu;
- e) viņus neuzskata par apdraudējumu kādas dalībvalsts politikai [sabiedriskajai kārtībai], iekšējai drošībai, sabiedrības veselībai vai starptautiskām attiecībām, un, jo īpaši, valstu datubāzēs par viņiem nav izdots brīdinājums, lai minēto iemeslu dēļ atteiktu ieceļošanas atļauju.”

VIS regula

- 4 Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 9. jūlija Regulas (EK) Nr. 767/2008 par Vīzu informācijas sistēmu (VIS) un datu apmaiņu starp dalībvalstīm saistībā ar īstermiņa vīzām (VIS regula) (OV L 218, 60. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Vīzu kodeksu (turpmāk tekstā – “VIS regula”), 12. panta 2. punktā ir paredzēts, ka, ja ir ticis pieņemts lēmums atteikt vīzu, kompetentā iestāde pieteikuma datnē norāda vīzas atteikuma pamatojumu, kuru izvēlas no saraksta, kurš atbilst tam, kas ir atveidots Vīzu kodeksa VI pielikumā ietvertajā standartveidlapā.

Vīzu kodekss

- 5 Vīzu kodeksa preambulas 3., 18. un 28. apsvērumi ir izteikti šādā redakcijā:

“(3) Attiecībā uz vīzu politiku kopīga tiesību aktu kopuma izveide, jo īpaši konsolidējot un attīstot *acquis* (Konvencijas, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas nolīgumu [..] un Kopīgās konsulārās instrukcijas [..] atbilstīgos noteikumus), ir viena no pamata sastāvdaļām, “turpmāk attīstot kopēju vīzu politiku kā daudzslāņu sistēmas daļu, kuras mērķis ir atvieglot likumīgu ceļošanu un novērst nelikumīgu imigrāciju, turpmāk saskaņojot valstu tiesību aktus un vietējo konsulāro pārstāvniecību praksi”, kā noteikts Hāgas programmā brīvības, drošības un tiesiskuma stiprināšanai Eiropas Savienībā [..]

[..]

(18) Vietējā Šengenas sadarbība ir būtiska saskaņotai kopīgas vīzu politikas piemērošanai un migrācijas un/vai drošības riska pareizai novērtēšanai. Ņemot vērā vietējo apstākļu atšķirības, dalībvalstu diplomātiskajām un konsulārajām pārstāvniecībām būtu kopīgi jāizvērtē konkrētu tiesību normu funkcionālais pielietojums konkrētās vietās, lai nodrošinātu tiesību normu saskaņotu piemērošanu, lai novērstu vīzu sistēmas ļaunprātīgu izmantošanu un dažādu attieksmi pret vīzu pieteikumu iesniedzējiem.

[..]

(28) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķus, proti, izstrādāt procedūras un noteikumus vīzu izsniegšanai tranzītam vai lai uzturētos dalībvalstu teritorijā uz laiku līdz trim mēnešiem jebkurā sešu mēnešu laikposmā, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka šos mērķus var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar [LES 5. pantā] noteikto subsidiaritātes principu. [..]”

6 Vīzu kodeksa 1. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ar šo regulu paredz procedūras un nosacījumus, lai izsniegtu vīzas tranzītam vai plānotām uzturēšanās reizēm dalībvalstu teritorijā uz laiku, kas nav ilgāks par trijiem mēnešiem sešu mēnešu laikposmā.”

7 Minētā kodeksa 4. panta 1.–4. punktā ir uzskaitītas iestādes, kas ir kompetentas pieņemt lēmumus par vīzu pieteikumiem, kā arī piedalīties šo pieteikumu izskatīšanā un lēmumu par tiem pieņemšanā.

8 Saskaņā ar šī paša kodeksa 14. panta 1. punktu, iesniedzot vienotas vīzas pieteikumu, pieteikuma iesniedzējs iesniedz dažādus apliecinājošos dokumentus un, it īpaši, saskaņā ar šī punkta d) apakšpunktu – informāciju, kas ļauj izvērtēt pieteikuma iesniedzēja nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju, pirms beidzas tās vīzas derīguma termiņš, kuras pieteikumu viņš iesniedz.

9 Vīzu kodeksa 21. panta ar nosaukumu “Ieceļošanas nosacījumu pārbaude un risku izvērtējums” 1., 7. un 8. punktā ir noteikts:

“1. Izskatot vienotas vīzas pieteikumu, pārlicinās par to, vai pieteikuma iesniedzējs atbilst Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 1. punkta a), c), d) un e) apakšpunktā ietvertajiem ieceļošanas nosacījumiem, un īpašu uzmanību pievērš novērtējumam, vai pieteikuma iesniedzējs rada nelikumīgas imigrācijas risku vai apdraud dalībvalstu drošību, un vai pieteikuma iesniedzējs ir plānojis atstāt dalībvalstu teritoriju, pirms būs beidzies pieteiktās vīzas derīguma termiņš.

[..]

7. Pieteikuma izvērtējums jo īpaši pamatojas uz iesniegto dokumentu autentiskumu un ticamību un pieteikuma iesniedzēja apgalvojumu ticamību un pamatotību.

8. Izskatot pieteikumu, konsulāts pamatotos gadījumos var uzaicināt pieteikuma iesniedzēju uz pārrunām un lūgt papildu dokumentus.”

10 Vīzu kodeksa 23. panta 4. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“Ja vien pieteikums nav atsaukts, pieņem lēmumu:

- a) saskaņā ar 24. pantu izsniegt vienotu vīzu;
- b) izsniegt vīzu ar ierobežotu teritoriālo derīgumu saskaņā ar 25. pantu;
- c) saskaņā ar 32. pantu atteikt izsniegt vīzu;

[..].”

11 Minētā kodeksa 32. panta ar nosaukumu “Vīzas atteikšana” 1., 2. un 5. punktā ir precizēts:

“1. Neskarot 25. panta 1. punktu, vīzu atsaka:

- a) ja pieteikuma iesniedzējs:
 - i) iesniedz fiktīvu/viltotu ceļošanas dokumentu;
 - ii) nesniedz plānotās uzturēšanās mērķa un nosacījumu pamatojumu;

- iii) nesniedz pierādījumus tam, ka viņam ir pietiekami līdzekļi gan iztikai plānotās uzturēšanās laikā, gan lai atgrieztos izcelsmes vai dzīvesvietas valstī vai tranzītā dotos uz kādu trešo valsti, kurā viņu noteikti uzņems, vai arī ka viņš var likumīgi iegūt šādus līdzekļus;
 - iv) attiecīgajos sešos mēnešos jau ir trīs mēnešus uzturējies dalībvalstu teritorijā saskaņā ar vienu vīzu vai ierobežota teritoriāla derīguma vīzu;
 - v) ir persona, par kuru *SIS* ir izdots brīdinājums, lai atteiktu ieceļošanu;
 - vi) ir uzskatāms par apdraudējumu kādas dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, iekšējai drošībai, sabiedrības veselībai, kā noteikts Šengenas Robežu kodeksa 2. panta 19. punktā, vai starptautiskām attiecībām un, jo īpaši, ja dalībvalstu datubāzēs par viņu ir izdots brīdinājums, lai minētā iemesla dēļ atteiktu ieceļošanu; vai
 - vii) nesniedz pierādījumu, ka viņam ir atbilstoša un derīga ceļojuma medicīniskā apdrošināšana, ja tādai jābūt; vai
- b) ja ir pamatotas šaubas par pieteikuma iesniedzēja iesniegto apliecinājo dokumentu autentiskumu vai to satura ticamību, pieteikuma iesniedzēja izteikto apgalvojumu ticamību vai viņa nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas beigu termiņa.

2. Lēmumu par atteikumu un par iemesliem, kas ir tā pamatā, paziņo pieteikuma iesniedzējam, izmantojot VI pielikumā doto standartveidlapu.

[..]

5. Informāciju par atteikto vīzu ievada VIS saskaņā ar VIS regulas 12. pantu.”

12 Atbilstoši Vīzu kodeksa 58. panta 5. punktam tā 32. panta 2. un 3. punktu piemēro no 2011. gada 5. aprīļa.

13 Šī paša kodeksa 34. pantā ir paredzēts:

“1. Vīzu anulē, ja konstatē, ka tās izsniegšanas laikā nebija izpildīti vīzas izsniegšanas nosacījumi, jo īpaši, ja ir pamatots iemesls uzskatīt, ka vīza iegūta krāpnieciskā ceļā. Vīzu parasti anulē tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kas to izsniegusi. Vīzu var anulēt arī citas dalībvalsts kompetentās iestādes [..]

2. Vīzu atceļ, ja konstatē, ka tās izsniegšanas nosacījumi vairs netiek pildīti. Vīzu parasti atceļ tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kas to izsniegusi. Vīzu var atcelt arī citas dalībvalsts kompetentās iestādes [..]

[..]

6. Lēmumu par vīzas anulēšanu vai atcelšanu un par iemesliem, kas ir tā pamatā, paziņo pieteikuma iesniedzējam, izmantojot VI pielikumā iekļauto standartveidlapu.

[..]”

14 Vīzu kodeksa 35. pantā ir noteikts:

“1. Izņēmuma kārtā vīzas var izsniegt robežšķērsosanas vietās tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

[..]

b) pieteikuma iesniedzējs nav varējis iesniegt vīzas pieteikumu iepriekš un pēc pieprasījuma iesniedz apliecinājošos dokumentus, kas pamato neparedzētus un svarīgus iemeslus iecelot; un

[..]

6. Papildus vīzas atteikšanas iemesliem, kas paredzēti 32. panta 1. punktā, vīzu robežšķērsošanas vietā atsaka, ja nav ievēroti šā panta 1. punkta b) apakšpunktā minētie nosacījumi.

7. Piemēro 32. panta 3. punktā un VI pielikumā iekļautos noteikumus par atteikumu pamatošanu un paziņošanu par tiem, kā arī par tiesībām pārsūdzēt.”

15 Vīzu kodeksa II pielikumā ir izveidots nepilnīgs to apliecinājošo dokumentu saraksts, kuri, piemērojot šī kodeksa 14. pantu, ir jāiesniedz vīzas pieteikuma iesniedzējam.

16 Šī paša kodeksa VI pielikums sastāv no standartveidlapas paziņojumam par vīzas atteikumu, anulēšanu vai atcelšanu un tā pamatojumam. Šajā veidlapā it īpaši ir ietverti 11 lauciņi, kuri kompetentajām iestādēm ir jāizmanto, lai pamatotu lēmumu par vīzas atteikšanu, anulēšanu vai atcelšanu.

Vācijas tiesības

17 2004. gada 30. jūlija Likuma par ārvalstnieku uzturēšanos, nodarbinātību un integrāciju [Vācijas] Federatīvās Republikas teritorijā (*Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz)*; BGBl. 2004 I, 1950. lpp.) 6. pantā ir noteikts:

“(1) Ārvalstniekam, ņemot vērā [Vīzu kodeksu], var tikt izsniegtas šādas vīzas:

1) vīza Šengenas dalībvalstu teritorijas šķērsošanai tranzītā vai arī atļauja plānoti uzturēties šajā teritorijā uz laiku, kas nepārsniedz trīs mēnešus sešu mēnešu laikposmā, skaitot no pirmās ieceļošanas valstī dienas (Šengenas vīza)

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

18 *R. Koushkaki* 2010. gada 7. novembrī Vācijas vēstniecībā Teherānā (Irāna) lūdza izsniegt viņam vienotu vīzu.

19 Šis pieteikums tika noraidīts, jo *R. Koushkaki* nebija pierādījis, ka viņam ir pietiekami iztikas līdzekļi gan plānotās uzturēšanās laikā, gan arī lai atgrieztos izcelsmes valstī.

20 Pēc *R. Koushkaki* iesniegtās sūdzības par šo pirmo noraidīto lēmumu Vācijas vēstniecība Teherānā 2011. gada 5. janvārī aizstāja šo lēmumu ar citu un vēlreiz noraidīja vīzas pieteikumu, pamatojoties uz to, ka, izvērtējot visus ar to saistītos apstākļus, tai radušās nopietnas šaubas par pieteikuma iesniedzēja nodomu atgriezties savā izcelsmes valstī pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām. Šajā otrajā noraidošajā lēmumā it īpaši bija pausts uzskats, ka nav izdevies pierādīt, ka *R. Koushkaki* ir pietiekama ekonomiskā saikne ar viņa izcelsmes valsti.

21 2011. gada 8. februārī *R. Koushkaki* iesniedza iesniedzējtiesai pieteikumu, ar kuru lūdza noteikt *Bundesrepublik Deutschland* pienākumu vēlreiz lemt par viņa pieteikumu un izsniegt viņam vienotu vīzu.

- 22 Pēc iesniedzējtiesas vērtējuma pieteicējs pamatlietā atbilst ieceļošanas nosacījumiem, kas ir minēti Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 1. punkta a), c) un d) apakšpunktā, uz kuriem ir norāde Vīzu kodeksa 21. panta 1. punktā.
- 23 Kā norāda *Verwaltungsgericht Berlin* [Berlīnes Administratīvā tiesa], vienīgais strīdīgais jautājums ir par to, vai *R. Koushkaki* rada apdraudējumu sabiedriskajai kārtībai Šengenas Robežu kodeksa 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta izpratnē iespējama nelegālas imigrācijas riska dēļ. Šajā ziņā iesniedzējtiesai nav skaidrības par to, vai vīzas izsniegšanas nosacījums, kas attiecas uz riska neesamību sabiedriskajai kārtībai, ir izpildīts, ja ir pārlicība, ka pieteikuma iesniedzējs atstās dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām, vai arī pietiek ar to, ka nav pamatotu šaubu par šī pieteikuma iesniedzēja nodomu laicīgi atstāt šo teritoriju.
- 24 Iesniedzējtiesai turklāt nav skaidrs, kādas tiesiskās sekas šajā gadījumā izriet no konstatējuma, ka ir izpildīti Vīzu kodeksa 21. panta 1. punktā minētie nosacījumi un ka nav pamatojuma atteikumam saskaņā ar šī kodeksa 32. panta 1. punktu.
- 25 Šajos apstākļos *Verwaltungsgericht Berlin* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai tiesas noteiktais pienākums atbildētājam izsniegt pieteicējam Šengenas vīzu paredz, ka šai tiesai, lai iegūtu pārlicību saskaņā ar Vīzu kodeksa 21. panta 1. punktu, ir jākonstatē, ka pieteicējs ir plānojis izeļot no dalībvalstu teritorijas pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām, vai arī pietiek ar to, ka tiesa pēc Vīzu kodeksa 32. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu izpildes pārbaudes secina, ka nav ar īpašiem apstākļiem pamatotu šaubu par to, ka prasītājs ir izrādījis nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām?
- 2) Vai Vīzu kodeksā ir paredzēts pamatojums nediskrecionārām tiesībām attiecībā uz Šengenas vīzas izsniegšanu, ja ir izpildīti ieceļošanas nosacījumi, it īpaši Vīzu kodeksa 21. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi, un nav pamata vīzas atteikšanai saskaņā ar Vīzu kodeksa 32. panta 1. punktu?
- 3) Vai Vīzu kodeksam pretrunā ir valsts tiesību norma, saskaņā ar kuru ārvalstniekam, ievērojot [Vīzu kodeksu], var tikt izsniegta vīza, lai tranzītā šķērsotu Šengenas dalībvalstu teritoriju vai plānoti uzturētos šajā teritorijā uz laiku, kas nepārsniedz trīs mēnešus sešu mēnešu laikposmā, skaitot no pirmās ieceļošanas dienas (Šengenas vīza)?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par otro jautājumu

- 26 Ar savu otro jautājumu, kas ir jāaplūko vispirms, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai dalībvalsts kompetentās iestādes var atteikties izsniegt vienotu vīzu pieteikuma iesniedzējam, kurš atbilst Vīzu kodeksa 21. panta 1. punktā minētajiem ieceļošanas nosacījumiem un uz kuru nevar attiecināt nevienu no šajā kodeksā uzskaitītajiem vīzas atteikuma pamatojumiem. Tā vēlas noskaidrot arī, vai šīm iestādēm, izskatot vienotas vīzas pieteikumu, ir zināma novērtējuma brīvība.
- 27 Vispirms ir jāuzsver, ka Vīzu kodeksa 21. panta mērķis, kā norāda šī panta nosaukums, ir noteikt vispārējo kārtību ieceļošanas nosacījumu pārbaudei un risku izvērtējumam, izskatot vienotas vīzas pieteikumu.

- 28 Tādējādi 21. panta 1. punktā ir norādīti apstākļi, kuri ir jāpārbauda vai kuriem ir jāpievērš īpaša uzmanība pirms jebkāda lēmuma par vienotas vīzas pieteikumu pieņemšanas, tomēr nav izveidots precīzs šādas vīzas izsniegšanas nosacījumu saraksts. Savukārt šī paša panta pārējos punktus detalizēti ir norādītas metodes, kādas attiecīgās dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir jāizmanto, lai pareizi veiktu iecelšanas nosacījumu pārbaudi un risku izvērtējumu atkarībā no situācijas, ar kuru tās saskaras.
- 29 Šī interpretācija ir nostiprināta ar Vīzu kodeksa struktūru.
- 30 Proti, šis pants ir ietverts minētā kodeksa III sadaļas III nodaļā, kurā ir regulēti dažādie vienotas vīzas pieteikuma izskatīšanas posmi, nevis šīs paša sadaļas IV nodaļā, kurā, kā ir norādīts Vīzu kodeksa 23. panta 4. punktā, ir fiksēti nosacījumi, ar kādiem kompetentās iestādes var pieņemt lēmumu izsniegt vai neizsniegt vienoto vīzu, vai attiecīgā gadījumā izsniegt vīzu ar ierobežotu teritoriālo derīgumu.
- 31 Toties ir jākonstatē, ka Vīzu kodeksa 32. panta 1. punktā ir izveidots pamatojumu saraksts, kuru dēļ vienotas vīzas pieteikums ir jāatsaka.
- 32 No iepriekš minētā izriet, ka, kamēr Vīzu kodeksa 21. panta 1. punktā kompetentajām iestādēm ir noteikts pienākums pārbaudīt un izvērtēt zināmus apstākļus, šī kodeksa 32. panta 1. punktā ir noteiktas sekas, kas izriet no šīs pārbaudes un šīs izvērtēšanas veikšanas, ņemot vērā pēdējā minētajā pantā uzskaitītos atteikuma pamatojumus.
- 33 Līdz ar to, lai atbildētu uz iesniedzējtiesas uzdoto otro jautājumu, ir jānosaka, vai dalībvalsts kompetentās iestādes var atteikties izsniegt vienotu vīzu pieteikuma iesniedzējam, uz kuru nevar attiecināt nevienu no Vīzu kodeksa 32. panta 1. punktā uzskaitītajiem vīzas atteikuma pamatojumiem.
- 34 Šajā ziņā no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās formulējums, bet arī konteksts un tiesību aktā, kurā tā ir iekļauta, izvirzītie mērķi (2009. gada 12. februāra spriedums lietā C-466/07 *Klarenberg*, Krājums, I-803. lpp., 37. punkts, un 2012. gada 13. decembra spriedums lietā C-11/12 *Maatschap L. A. en D. A. B. Langestraat en P. Langestraat-Troost*, 27. punkts).
- 35 Pirmkārt, runājot par Vīzu kodeksa 32. panta 1. punkta formulējumu, ir jākonstatē, ka saskaņā ar šo tiesību normu vīzu atsaka, ja ir izpildīts kāds no šī paša panta 1. punkta a) apakšpunktā uzskaitītajiem nosacījumiem vai pamatotu šaubu par kādu no minētā punkta b) apakšpunktā norādītajiem apstākļiem gadījumā.
- 36 Tomēr no minētā 32. panta 1. punkta formulējuma vien nav noprotams, vai tajā ietvertais atteikuma pamatojumu saraksts ir pilnīgs vai arī – tieši pretēji – dalībvalstu kompetentajām iestādēm ir izvēles iespēja atteikties izsniegt vienotu vīzu ar pamatojumu, kas nav paredzēts Vīzu kodeksā.
- 37 Otrkārt, runājot par kontekstu, kurā ir ietverts Vīzu kodeksa 32. panta 1. punkts, ir jānorāda, ka šī kodeksa 23. panta 4. punkta c) apakšpunktā ir precizēts, ka lēmums par atteikumu izsniegt vīzu tiek pieņemts “saskaņā ar [minētā kodeksa] 32. pantu”, kas nozīmē, ka lēmumi par atteikšanos izsniegt vienotu vīzu ir jāpieņem pēdējā minētajā pantā noteiktajā kārtībā.
- 38 Tātad tas, ka ar šī paša kodeksa 32. pantu ir izveidots saraksts ar precīziem pamatojumiem, saskaņā ar kuriem tiek pieņemts lēmums par vīzas atteikšanu, turklāt šī panta 2. punktā ir paredzēts, ka par iemesliem, kuri ir šī lēmuma pamatā, paziņo pieteikuma iesniedzējam, izmantojot Vīzu kodeksa VI pielikumā ietverto standartveidlapu, ir apstāklis, kas liecina par labu interpretācijai, saskaņā ar kuru šīs tiesību normas 1. punktā uzskaitīto atteikuma pamatojumu saraksts ir pilnīgs.

- 39 Minētajā VI pielikumā paredzētajā standartveidlapā tostarp ir desmit lauciņi, kurus kompetentās iestādes atzīmē, paziņojot vīzas pieteikuma iesniedzējam lēmuma par vīzas atteikšanu pamatojumu. Katrs no pirmajiem deviņiem lauciņiem atbilst vienam no Vīzu kodeksa 32. panta 1. punktā uzskaitītajiem atteikuma pamatojumiem. Savukārt desmitais norāda uz atteikuma pamatojumu, kas ir īpaši paredzēts šī kodeksa 35. panta 6. punktā, to skatot kopā ar šī paša panta 1. punkta b) apakšpunktu, kurā ir precizēts, ka noraida pie ārējām robežām iesniegtu vīzas pieteikumu, kam nav norādīts pamatojums.
- 40 Turklāt minētā kodeksa 32. panta 5. punktā dalībvalstīm ir noteikts pienākums informāciju par atteiktajām vīzām reģistrēt Vīzu informācijas sistēmā (VIS) saskaņā ar VIS regulas 12. pantu.
- 41 No pēdējās minētās regulas 12. panta 2. punkta izriet, ka, veicot šo reģistrāciju VIS, kompetentajai iestādei, kas ir atteikusi vīzu, pieteikuma datnē ir jāievada vīzas atteikuma pamatojums vai pamatojumi, kuri ir izvirzīti attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju. Šajā pašā tiesību normā ir norādīts saraksts ar atteikuma pamatojumiem, no kuriem ir jāizvēlas atteikuma pamatojums vai pamatojumi, kuri tiek reģistrēti VIS. Šis saraksts atbilst tam Vīzu kodeksa 32. panta 1. punktā un 35. panta 6. punktā paredzētajam sarakstam, kas ir pārņemts Vīzu kodeksa VI pielikumā ietvertajā standartveidlapā.
- 42 Piedevām, tā kā Vīzu kodeksa 34. panta 6. punktā ir noteikts, ka arī lēmumus par [vīzas] anulēšanu vai atcelšanu pieteikuma iesniedzējam paziņo, izmantojot šī kodeksa VI pielikumā ietverto standartveidlapu, ir jākonstatē, ka kompetentajai iestādei pieteikuma iesniedzējam, kura vīza ir tikusi anulēta vai atcelta, ir jānorāda, kurš vīzas izsniegšanas nosacījums nav bijis vai vairs netiek izpildīts, atsaucoties uz kādu no minētā kodeksa 32. panta 1. punktā un 35. panta 6. punktā paredzētajiem atteikuma pamatojumiem, kas ir pārņemti šī kodeksa VI pielikumā.
- 43 Turklāt no Vīzu kodeksa 34. panta vīzas atteikuma pamatojumiem un pamatojumiem, kas attaisno tās anulēšanu vai atcelšanu, izrietošā sakritība norāda uz to, ka, ja dalībvalstij ir atļauts paredzēt, ka tās kompetentajām iestādēm ir jāatsaka vīza ar pamatojumu, kas nav paredzēts šajā kodeksā, šai valstij līdz ar to būtu jāatļauj arī paredzēt, ka minētajām iestādēm ir pienākums anulēt vai atcelt vīzas ar līdzvērtīgu pamatojumu, lai nodrošinātu saskaņotību sistēmā, kurā vīzas izsniegšanas nosacījuma neizpilde izraisa tās spēkā neesamību.
- 44 Tomēr no minētā kodeksa 34. panta 1. un 2. punkta izriet, ka vīzu var anulēt vai atcelt arī tādas dalībvalsts kompetentās iestādes, kas nav dalībvalsts, kura ir izsniegusi vīzu.
- 45 Šādas sistēmas priekšnoteikums ir vienotu vīzu izsniegšanas nosacījumu saskaņošana, kas nepieļauj atšķirību pastāvēšanu starp dalībvalstīm attiecībā uz šādu vīzu atteikuma pamatojumu noteikšanu.
- 46 Proti, ja nebūtu šādas saskaņošanas, tās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kuras tiesību aktos ir paredzēti anulēšanas, atcelšanas un atteikuma pamatojumi, kas nav paredzēti Vīzu kodeksā, būtu pienākums anulēt citas dalībvalsts izsniegtas vienotas vīzas ar pamatojumu, kuru izsniegšanas dalībvalsts kompetentās iestādes nevarētu attiecināt uz pieteikuma iesniedzēju, izskatot vīzas pieteikumu.
- 47 No konteksta, kurā ir ietverts Vīzu kodeksa 32. panta 1. punkts, analīzes tādējādi izriet, ka dalībvalstu kompetentās iestādes nevar atteikties izsniegt vienotu vīzu ar pamatojumu, kas nav paredzēts šajā kodeksā.
- 48 Treškārt, runājot par minētajā kodeksā izvirzītajiem mērķiem, ir jākonstatē, ka tie apstiprina šo interpretāciju.

- 49 Proti, no Vīzu kodeksa preambulas 28. apsvēruma un šī kodeksa 1. panta 1. punkta izriet, ka šī kodeksa mērķis it īpaši ir definēt vienotu vīzu izsniegšanas nosacījumus, ko nevar pietiekami labi īstenot dalībvalstīs [katra atsevišķi], tādējādi tas labāk ir īstenojams Savienības līmenī.
- 50 Interpretācija, saskaņā ar kuru Vīzu kodeksā ir regulētas vienīgi vīzu izsniegšanas procedūras un dalībvalstīm ir noteikts pienākums atteikties izsniegt vīzas dažās konkrētās situācijās, bet nav paredzēti saskaņoti nosacījumi vīzu izsniegšanai, tādējādi nav saderīga ar pašu šī kodeksa mērķi.
- 51 Tāpat Tiesa jau ir atzinusi, ka Vīzu kodeksā ir regulēti vienotu vīzu izsniegšanas, anulēšanas vai atcelšanas nosacījumi (šajā ziņā skat. 2012. gada 10. aprīļa spriedumu lietā C-83/12 PPU *Vo*, 42. punkts).
- 52 Turklāt likumīgas ceļošanas atvieglošana, uz kuru ir norādīts Vīzu kodeksa preambulas 3. apsvērumā, tiktu kavēta, ja dalībvalsts, īstenojot novērtējuma brīvību, varētu nolemt atteikt vīzu pieteikuma iesniedzējam, kas atbilst visiem Vīzu kodeksā noteiktajiem izsniegšanas nosacījumiem, nosakot atteikuma pamatojumu papildus tiem, kuri ir uzskaitīti šī kodeksa 32. panta 1. punktā un 35. panta 6. punktā, kaut gan Savienības likumdevējs nav uzskatījis, ka ar šādu pamatojumu var tikt aizliegts trešo valstu valstspiederīgajiem iegūt vienotu vīzu.
- 53 Piedevām šādas prakses ieviešana no dalībvalsts puses mudinātu pieteikuma iesniedzējus vienotas vīzas iegūšanai prioritāri vērsties citās dalībvalstīs. Vīzu kodeksa preambulas 18. apsvērumā minētais mērķis nodrošināt tiesību normu saskaņotu piemērošanu, lai novērstu vīzu sistēmas ļaunprātīgu izmantošanu, tādējādi arī liedz šādu šī kodeksa 32. panta 1. punkta interpretāciju.
- 54 Tāpat mērķis novērst dažādu attieksmi pret vīzu pieteikumu iesniedzējiem, kurš arī ir norādīts minētajā preambulas 18. apsvērumā, nevarētu tikt sasniegts, ja vienotas vīzas izsniegšanas kritēriji varētu būt atšķirīgi atkarībā no dalībvalsts, kurā tiek iesniegts vīzas pieteikums.
- 55 No šiem dažādajiem apstākļiem izriet, ka dalībvalsts kompetentās iestādes var atteikties izsniegt vienotu vīzu tikai gadījumos, kad uz pieteikuma iesniedzēju var tikt attiecināts kāds no Vīzu kodeksa 32. panta 1. punktā un 35. panta 6. punktā uzskaitītajiem vīzas atteikuma pamatojumiem.
- 56 Tomēr jāuzsver, ka vīzas pieteikuma iesniedzēja individuālās situācijas novērtējums, lai noteiktu, vai uz viņa pieteikumu neattiecas kāds no atteikuma pamatojumiem, ietver sarežģītu izvērtējumu, kurā it īpaši tiek ņemta vērā šī pieteikuma iesniedzēja personība, viņa integrācija valstī, kurā viņš dzīvo, pēdējās minētās politiskā, sociālā un ekonomiskā situācija, kā arī iespējamais apdraudējums, kas no pieteikuma iesniedzēja vizītes rastos kādas no dalībvalstīm sabiedriskajai kārtībai, sabiedrības veselībai vai starptautiskajām attiecībām.
- 57 Šāds sarežģīts izvērtējums nozīmē, ka ir jā sagatavo prognozes par pieteikuma iesniedzēja paredzamo rīcību un ka tam ir jābūt pamatotam ar plašām zināšanām par pēdējā minētā dzīvesvietas valsti, kā arī dažādu dokumentu analīzi, pārbaudot to autentiskumu un satura ticamību, un pieteikuma iesniedzēja izteikto apgalvojumu ticamību, kas ir jā novērtē, kā ir paredzēts Vīzu kodeksa 21. panta 7. punktā.
- 58 Šajā ziņā apliecināto dokumentu, uz kuriem kompetentās iestādes var pamatoties un kuru nepilnīgs saraksts ir ietverts šī kodeksa II pielikumā, dažādība un šo iestāžu rīcībā esošo [pārbaudes] līdzekļu daudzveidība, tostarp 21. panta 8. punktā paredzēto pārrunu veikšana ar pieteikuma iesniedzēju, apstiprina vīzu pieteikumu izskatīšanas sarežģītību.
- 59 Visbeidzot, ir jā atgādina, ka dalībvalsts, kurai ir iesniegts vīzas pieteikums, kompetento iestāžu veiktajai pārbaudei šajā kontekstā ir jābūt vēl jo rūpīgākai tāpēc, ka iespējama vienotas vīzas izsniegšana pieļauj pieteikuma iesniedzēja ieceļošanu dalībvalstu teritorijā Šengenas Robežu kodeksā noteiktajās robežās.

- 60 No iepriekš minētā izriet, ka Vīzu kodeksa 4. panta 1.–4. punktā uzskaitītajām kompetentajām iestādēm, izskatot vīzas pieteikumus, ir plaša novērtējuma brīvība, kas attiecas uz šī kodeksa 32. panta 1. punkta un 35. panta 6. punkta piemērošanas nosacījumiem, kā arī nozīmīgo faktu izvērtēšanu, lai noteiktu, vai šajās tiesību normās minētie pamatojumi neliedz izsniegt pieteikto vīzu.
- 61 Savienības likumdevēja nodoms piešķirt minētajām iestādēm plašu novērtējuma brīvību turklāt izriet no paša minētā kodeksa 21. panta 1. punkta un 32. panta 1. punkta formulējuma – minētajās tiesību normās šīm iestādēm ir noteikts pienākums veikt “novērtējum[*u*], vai [pieteikuma iesniedzējs] rada nelikumīgas imigrācijas risku”, pievērst “īpašu uzmanību” noteiktiem pēdējā minētā situācijas aspektiem un noteikt, vai attiecībā uz zināmiem apstākļiem nepastāv “pamatotas šaubas”.
- 62 No tā izriet, ka kompetentajām iestādēm šī novērtējuma brīvība ir it īpaši tad, kad tās izvērtē, vai pastāv pamatotas šaubas par pieteikuma iesniedzēja nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām, lai noteiktu, vai uz šo pieteikuma iesniedzēju nav jāattiecinā pēdējais Vīzu kodeksa 32. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais atteikuma pamatojums.
- 63 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Vīzu kodeksa 23. panta 4. punkts, 32. panta 1. punkts un 35. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts kompetentās iestādes vienotas vīzas pieteikuma izskatīšanas noslēgumā var atteikties izsniegt šādu vīzu pieteikuma iesniedzējam tikai gadījumā, ja uz šo pieteikuma iesniedzēju var tikt attiecināts kāds no šajās tiesību normās uzskaitītajiem vīzas atteikuma pamatojumiem. Šīm iestādēm, izskatot šo pieteikumu, ir plaša novērtējuma brīvība, kas attiecas uz šo tiesību normu piemērošanas nosacījumiem un nozīmīgo faktu izvērtēšanu, lai noteiktu, vai uz pieteikuma iesniedzēju var tikt attiecināts kāds no šiem atteikuma pamatojumiem.

Par pirmo jautājumu

- 64 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Vīzu kodeksa 32. panta 1. punkts, to skatot kopā ar šī kodeksa 21. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka nosacījums dalībvalsts kompetento iestāžu pienākumam izsniegt vienotu vīzu ir tāds, ka pēdējām minētajām ir jābūt pārliecībai attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām vai arī pietiek ar to, ka par viņa nodomu šajā ziņā nav pamatotu šaubu.
- 65 No atbildes uz otro jautājumu izriet, ka Vīzu kodeksa 4. panta 1.–4. punktā paredzētās kompetentās iestādes var atteikties izsniegt vienotu vīzu tikai gadījumā, ja uz pieteikuma iesniedzēju var tikt attiecināts kāds no šī kodeksa 32. panta 1. punktā un 35. panta 6. punktā uzskaitītajiem vīzas atteikuma pamatojumiem.
- 66 Starp šiem atteikuma pamatojumiem ir jānošķir minētā kodeksa 32. panta 1. punkta a) apakšpunkta vi) punktā paredzētais pamatojums, kurš ir balstīts uz kādas dalībvalsts sabiedriskās kārtības, iekšējās drošības vai sabiedrības veselības apdraudējumu, ko var radīt pieteikuma iesniedzējs, un šī paša 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais pamatojums, kurš attiecas uz iespējamu pieteikuma iesniedzēja nodoma atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām neesamību.
- 67 Attiecībā uz pēdējo minēto vīzas atteikuma pamatojumu Vīzu kodeksa 32. panta 1. punkta b) apakšpunktā it īpaši ir paredzēts, ka vīza tiek atteikta, ja ir pamatotas šaubas par pieteikuma iesniedzēja nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām.
- 68 Tātad kompetentajām iestādēm, lai noteiktu, vai tām ir pienākums izsniegt vīzu, nekādā ziņā netiek prasīts iegūt pārliecību attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja nodoma atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām esamību vai neesamību. Tām turpretim ir jānosaka, vai attiecībā uz šo nodomu pastāv pamatotas šaubas.

- 69 Šajā nolūkā kompetentajām iestādēm ir jāveic individuāla vīzas pieteikuma izskatīšana, kurā, kā secinājumu 35. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, tiek ņemta vērā, no vienas puses, vispārējā situācija pieteikuma iesniedzēja dzīvesvietas valstī un, no otras puses, īpašības, kas raksturo pēdējo minēto, it īpaši viņa ģimenes, sociālā un ekonomiskā situācija, iespējamais agrākas – legālas vai nelegālas – uzturēšanās fakts kādā no dalībvalstīm, kā arī viņa saikne ar dzīvesvietas valsti un dalībvalstīm.
- 70 Šajā ziņā, kā ir precizēts Vīzu kodeksa 21. panta 1. punktā, īpaša uzmanība ir jāpievērš nelegālās imigrācijas riskam, kura dēļ, ja tāds tiek konstatēts, kompetentajām iestādēm vīza ir jāatsaka, pamatojoties uz pamatotu šaubu attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām esamību.
- 71 Turklāt ir jāuzsver, ka saskaņā ar Vīzu kodeksa 14. panta 1. punkta d) apakšpunktu pieteikuma iesniedzējam, kad tas iesniedz vienotas vīzas pieteikumu, ir pienākums sniegt informāciju, kas ļauj izvērtēt viņa nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām.
- 72 No tā izriet, ka vīzas pieteikuma iesniedzējam ir jāsniedz informācija, kuras ticamībai ir jābūt pierādītai ar atbilstīgiem un ticamiem dokumentiem, kas spēj kļiedēt attiecībā uz viņa nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām pastāvošās šaubas, kuras it īpaši var izraisīt vispārējā situācija pieteikuma iesniedzēja dzīvesvietas valstī vai acīmredzamu migrācijas plūsmu esamība starp šo valsti un dalībvalstīm.
- 73 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Vīzu kodeksa 32. panta 1. punkts, to skatot kopā ar šī kodeksa 21. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka nosacījums dalībvalsts kompetento iestāžu pienākumam izsniegt vienotu vīzu ir pamatotu šaubu attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām neesamība, ņemot vērā vispārējo situāciju pieteikuma iesniedzēja dzīvesvietas valstī un viņu raksturojošās īpašības, kas ir pierādītas, ņemot vērā pēdējā minētā sniegto informāciju.

Par trešo jautājumu

- 74 Ar savu trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Vīzu kodekss ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāda dalībvalsts tiesiskajā regulējumā ietverta tiesību norma kā tā, uz kuru attiecas pamatlieta un kurā ir paredzēts, ka, ja ir izpildīti šajā kodeksā paredzētie [vīzas] izsniegšanas nosacījumi, kompetentās iestādes ir pilnvarotas izsniegt pieteikuma iesniedzējam vienotu vīzu, tomēr neprecizējot, ka tas ir to pienākums.
- 75 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru valsts tiesai valsts tiesības ir jāinterpretē pēc iespējas saskaņā ar Savienības tiesību prasībām (šajā ziņā skat. 2004. gada 7. janvāra spriedumu lietā C-60/02 X, *Recueil*, I-651. lpp., 59. punkts, kā arī 2007. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-208/05 ITC, *Krājums*, I-181. lpp., 68. punkts).
- 76 Līgumu sistēmai raksturīgais princips, ka valsts tiesības ir jāinterpretē atbilstoši [Savienības tiesībām], ļaujot valsts tiesai, kad tā izskata tai iesniegto lietu, īstenojot tās kompetenci, nodrošināt Savienības tiesību pilnīgu efektivitāti, noteic, ka valsts tiesai ir jāņem vērā valsts tiesības kopumā, lai izvērtētu, cik tāl tā var tikt piemērotas, neizraisot Savienības tiesībām pretēju rezultātu (2010. gada 16. decembra spriedums lietā C-239/09 *Seydaland Vereinigte Agrarbetriebe*, *Krājums*, I-13083. lpp., 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 77 No tā izriet, ka, ņemot vērā atbildi uz otro jautājumu, iesniedzējtiesai valsts tiesību norma, uz kuru attiecas pamatlieta, ir jāinterpretē pēc iespējas atbilstoši Vīzu kodeksa 23. panta 4. punktam, 32. panta 1. punktam un 35. panta 6. punktam tādējādi, ka kompetentās iestādes var atteikties izsniegt vienotu vīzu tikai gadījumā, ja uz pieteikuma iesniedzēju var tikt attiecināts kāds no šajos pantos uzskaitītajiem vīzas atteikuma pamatojumiem.
- 78 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Vīzu kodekss ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu dalībvalsts tiesiskajā regulējumā ietvertu tiesību normu kā tā, uz ko attiecas pamatlieta un kurā ir paredzēts, ka, ja ir izpildīti šajā kodeksā paredzētie [vīzas] izsniegšanas nosacījumi, kompetentajām iestādēm ir tiesības izsniegt pieteikuma iesniedzējam vienotu vīzu, tomēr neprecizējot, ka tas ir to pienākums, ja vien šāda tiesību norma var tikt interpretēta atbilstoši minētā kodeksa 23. panta 4. punktam, 32. panta 1. punktam un 35. panta 6. punktam.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 79 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamatlietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Regulas (EK) Nr. 810/2009, ar ko izveido Kopienas Vīzu kodeksu (Vīzu kodekss), 23. panta 4. punkts, 32. panta 1. punkts un 35. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts kompetentās iestādes vienotas vīzas pieteikuma izskatīšanas noslēgumā var atteikties izsniegt šādu vīzu pieteikuma iesniedzējam tikai gadījumā, ja uz šo pieteikuma iesniedzēju var tikt attiecināts kāds no šajās tiesību normās uzskaitītajiem vīzas atteikuma pamatojumiem. Šīm iestādēm, izskatot šo pieteikumu, ir plaša novērtējuma brīvība, kas attiecas uz šo tiesību normu piemērošanas nosacījumiem un nozīmīgo faktu izvērtēšanu, lai noteiktu, vai uz pieteikuma iesniedzēju var tikt attiecināts kāds no šiem atteikuma pamatojumiem;
- 2) Regulas Nr. 810/2009 32. panta 1. punkts, to skatot kopā ar šīs regulas 21. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka nosacījums dalībvalsts kompetento iestāžu pienākumam izsniegt vienotu vīzu ir pamatots šaubu attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja nodomu atstāt dalībvalstu teritoriju pirms pieteiktās vīzas derīguma termiņa beigām neesamība, ņemot vērā vispārējo situāciju pieteikuma iesniedzēja dzīvesvietas valstī un viņu raksturojošās īpašības, kas ir pierādītas, ņemot vērā pēdējā minētā sniegto informāciju;
- 3) Regula Nr. 810/2009 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā pieļauj tādu dalībvalsts tiesiskajā regulējumā ietvertu tiesību normu kā tā, uz ko attiecas pamatlieta un kurā ir paredzēts, ka, ja ir izpildīti šajā regulā paredzētie [vīzas] izsniegšanas nosacījumi, kompetentajām iestādēm ir tiesības izsniegt pieteikuma iesniedzējam vienotu vīzu, tomēr neprecizējot, ka tas ir to pienākums, ja vien šāda tiesību norma var tikt interpretēta atbilstoši minētās regulas 23. panta 4. punktam, 32. panta 1. punktam un 35. panta 6. punktam.

[Paraksti]